

OMDAT IEDEREEN RECHT HEEFT OP EEN WARM THUIS

Kerstmis. Een periode van gezellig tafelen, samenzijn en cadeautjes uitpakken. Een traditie voor velen onder ons. Maar niet iedereen heeft de kans om cadeaus te kopen en een uitgebreide feestmaaltijd klaar te maken. Dankzij een organisatie als Kamiano krijgen daklozen, thuislozen en kansarmen een fantastisch kerstfeest. De vele vrijwilligers die daarbij helpen, staan niet enkel dan paraat. Ze zorgen er een heel jaar voor dat 'de vrienden van de straat' geholpen worden. We maken kennis met Kleo Vanaelst en Myriam Maes, twee vrijwilligers die zich al jaren met hart en ziel inzetten bij Kamiano in Antwerpen.

Bij Kamiano kunnen daklozen, thuislozen en kansarmen gratis terecht voor een warme douche, een nieuwe haarsnit, medische eerstelijnszorg en warme maaltijden. Zoals op hun website te lezen staat: "Geen anonieme gaarkeuken, geen snelle hap: hier wordt vooral het hart van onze medemens verzadigd". En het zijn vrijwilligers zoals Kleo en Myriam die daar mee voor zorgen.

Kleo: "Drie jaar geleden ben ik bij Kamiano begonnen met vrijwilligerswerk. Ik ging in Antwerpen Toegepaste Jeugdcriminologie studeren aan de Karel de Grote Hogeschool en zocht een studentenkot. Ik kwam uit bij die van de Thomas More Hogeschool. Als je daar wil wonen, moet je je inzetten voor een organisatie in Antwerpen. Ik wilde al lang iets doen rond armoede en heb dan voor Kamiano gekozen. De eerste keer dat ik hier langskwam, wist ik niet goed

wat te verwachten. Maar iedereen was direct heel enthousiast en dan dacht ik 'tof, dit is mijn ding' (lacht). Drie jaar later help ik hier nog altijd met veel plezier. Elke woensdag kom ik een paar uurtjes langs. De ene keer verwelkom ik de mensen die langskomen, de andere keer sta ik mee in het restaurant of in het winkeltje. Wie wil kan daar kledij in goede staat afgeven, die wij dan bezorgen aan de mensen die bij ons langskomen."

Myriam: "Ik kom hier al een vijftiental jaar elke zaterdag helpen in het restaurant. Tijdens de week werk ik bij een verzekeringsmaatschappij in Brussel. Via mijn werk kreeg ik de kans om hier een dagje mee te helpen en had onmiddellijk de microbe te pakken. Sindsdien ben ik blijven komen. Vaak zeggen mensen 'Amai, dat is zo mooi dat jij dat doet'. Maar ik vind dat eigenlijk niet. Door dit werk te doen, krijg ik zelf zó veel terug dat

ik eigenlijk degene ben die dankuwel moet zeggen. Het is voor ons een verrijking en ik hoop dat het ook een verrijking is voor de mensen die we helpen.”

Kleo: “Ik heb het gevoel dat dat zo is. Ze waarderen wat we doen. Dan zeggen ze ‘merci dat jij hier staat’. Maar ik sta hier maar een paar uurtjes per week. Dat is niets hé. Dan denk ik altijd: ‘Goed dat jij hier bent’.”

Iedereen welkom

Honderden mensen komen langs bij Kamiano. Elk met hun eigen verhaal. Een verhaal dat ze niet hoeven delen. Maar anoniem, dat is niemand. Kamiano geeft de mensen een gezicht en een warm welkom.

Myriam: “Wanneer ik in het restaurant sta, zie ik vaak dezelfde mensen langskomen. Er zijn daklozen bij, maar evengoed mensen die omwille van gezondheidsproblemen, faillissementen, alcohol of drugsproblematiek in een sukkelstraatje zijn beland. Mensen voor wie eten bijna onbetaalbaar is. Soms willen ze hun verhaal doen en dan luister ik graag. Maar ik vraag er zelf nooit naar. Ik hoef niet te weten wat ze allemaal hebben meegemaakt en waarom ze bij ons langskomen. Ik heb ondervonden dat sommigen liever over bijvoorbeeld politiek willen babbelen dan over hun eigen miserie. Er zijn er die komen voor het gezelschap of om met anderen te babbelen, maar er zijn er evengoed die komen eten en even snel terug weg zijn.”

Kleo: “Volgens mij komt dat omdat sommigen zich een beetje schamen, vooral de mensen die nog maar pas

naar Kamiano komen. Vaak zie je hen met hun hoofd naar beneden binnenkomen. Voor velen is het een serieuze drempel om naar hier te komen. En iedere mens heeft zo zijn fierheid. Door vriendelijk goeiedag te zeggen en te vragen of het eten goed smaakt, probeer ik die barrière wat te doorbreken. Je merkt dan wel vrij snel of het een prater is of niet.”

Vooroordelen verdwijnen

Myriam: “Wanneer je al die verhalen hoort, is het wel slikken. Dan kom je buiten en relativeer je alles veel meer. Dan denk je: ‘wat heb ik het eigenlijk toch goed’. Heb ik zin om iets te eten? Dan koop ik dat gewoon. Heb ik het koud? Dan doe ik gewoon een dikke jas aan. Voor ons is dat zó vanzelfsprekend, maar voor de mensen op straat of voor kansarmen is dat niet het geval.”

Kleo: “Ik verschiet er altijd van wanneer ik leeftijdsgenoten hoor zeggen ‘oh, zit die dakloze hier nu weer te bedelen?’. Daar kan ik zo kwaad om worden. Wat als je nu geen andere optie hebt? Het is niet dat die mensen dat graag doen hé. Eigenlijk zou iedereen hier eens moeten komen meedraaien bij Kamiano om hun horizon te verruimen en vooroordelen de wereld uit te helpen.”

Of zoals Pascale, de coördinator van Kamiano, na het interview zei: “In onze maatschappij zijn we allemaal verantwoordelijk voor elkaar. Neem je verantwoordelijkheid en geniet van elke dag. Want in een fractie van een seconde kan je leven voorbij zijn. Dat geldt voor ieder van ons. Maar voor daklozen is die fractie pas echt dichtbij, elke dag opnieuw.” ■

